

νήμῶν διλως ἀλλοίαν εἰκόνα. Παραδείγματος χάριν. ‘Ο σφυγ-
μός μας γίνεται χιλιάκις βραδύτερος, ἐπομένως δὲ καὶ ἡ
ἀντίληψις νήμῶν ἐπιβραδύνεται χιλιαπλασίως καὶ ὁ βίος μας,
ἀντὶ ὅγδοήκοντα, διαρκεῖ ὅγδοήκοντα χιλιάδας ἔτη, τὸ
ὅποιον σημαίνει ὅτι ἐντὸς ἑνὸς ἔτους αἰσθανόμεθα τόσα μό-
νον, ὅσα ἐν τῷ σημερινῷ βίῳ μας αἰσθανόμεθα εἰς τὸ χι-
λιοστημόριον τοῦ ἔτους, οἵτις εἰς 8—9 ὥρας. Τί μέλλει ἐκ
τούτου νὰ προκύψῃ; — Οἱ ἔξι μῆνες τοῦ ἔτους θὰ μᾶς φαί-
νωνται ὡς τέσσαρες ὥραι, κατὰ τὸ βραχυχρόνιον δὲ τοῦτο
διάστημα θὰ διαχειμάζωμεν ἀνέτως, θὰ βλέπωμεν τὴν γῆν
ἐντὸς ὄλιγων λεπτῶν καλυπτομένην ὑπὸ χλόης καὶ ἀνθέων,
τὰ δένδρα νὰ βλαστάνωσι καὶ ν' ἀναδίδωσι καρποὺς καὶ πρίν
ἡ ἐκπνεύσωσιν αἱ τέσσαρες ἐκεῖναι ὥραι τοῦ βίου μας θὰ
βλέπωμεν ταχέως μαραίνομένην ὅλην τὴν φυτικὴν φύσιν.
Πολλὰ φυτά ἔνεκα τῆς ταχύτητος, μεδ' οἵς βλαστάνουσιν, οὐδὲ
θὰ ἔχωμεν μάλιστα καιρὸν νὰ τὰ παρατηρήσωμεν. Τὸν μύ-
κητα π. χ. θὰ βλέπωμεν διὰ μᾶς ἐκ τῆς γῆς ἀναθρώσκοντα,
ἐντὸς δύο λεπτῶν θὰ μεταπίπτωμεν ἀπὸ τῆς νήμέρας εἰς τὴν
νύκτα, διότι ὁ ἥλιος θὰ ἔσπευδεν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάδες
μετὰ ταχύτητος σιδηροδρόμου.

Ἄλλοι δέ τις προβλέψαντες ἔτι περαιτέρω καὶ ὑποθέσωμεν τὸν βίον μας ἀλλας ἔτι χιλίας φορᾶς μακρότερον, ἐὰν δὲ ἀνθρώποις ἐντὸς ἐνὸς ἔτους εἶχε μόνον ἑκατὸν εἴκοσι καὶ ὅκτω

σφυγμούς καὶ ἐπομένως ηδύνατο κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μόνον ἑκατὸν εἴκοσι ὅκτω πράγματα ν' ἀντιληφθῆ, ἐκ τούτου θὰ προέκυπτεν ὡςτε νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν ἥμέραν ἀπὸ τῆς νυκτός, τὴν πορείαν τοῦ ἥλιου, ἢ μᾶλλον αὐτὸν τὸν ἥλιον θὰ ἔβλεπεν ὡς ἐν ἀκτινοβόλον τέξον αἰωνίως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ αἰωρούμενον, τὸ δὲ φυτικὸν βασιλεῖον μετὰ μανιάδους ὄρμῆς ἐναλλάξ ἀναφανόμενον καὶ ἐξαφανιζόμενον.

Τὰ πολλὰ καὶ σπουδαῖα συμπεράσματα περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ χρόνου καὶ τοῦ αἰσθητοῦ εἰς ἡμᾶς κόσμου, τὰ διόπια πολλοὶ φιλόσοφοι ἐξήγαγον ἐκ τῶν ὑποθετικῶν τούτων παρατηρήσεων, τὰ παρατρέχομεν ἐνταῦθα. Ἀξιονόπως δημόσιο ποτε τῆς ἡμετέρας περιεργείας εἶναι τὸ συμπέρασμα, διτι καὶ δι βίος τῆς ἡμεροβίου μνίας δὲν εἶναι τόσον βραχὺς καὶ ἀσήμιαντος, δισσον φαίνεται εἰς ἡμᾶς, διότι ἔνεκα τῆς ταχύτητος τοῦ σφυγμοῦ της αἰσθάνεται καὶ ζῇ ταχύτερον ἡμῶν, ἐντὸς δὲ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας ἀντιλαμβάνεται πολὺ περισσότερα, παρὰ ἡμεῖς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Διὰ τὸν λόγον τοῦτο οὔτε τὰ βραχύβια ζωύφια πρέπει νὰ οἰκτείρωμεν, οὔτε τὰ μακρόβια νὰ φθονῶμεν, διότι καὶ δι' ἀμφότερα τὸ ἄθροισμα τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἐνεργειῶν εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτό, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν τὸν χρόνον, εἶναι διάφορον.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(*συνέχεια*).

Ἐν γένει πολὺ βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸν Φρέ-
βεν ἥ σύζυγος τοῦ φίλου τού. Ἡ πλουσία ἔανθη κόμη της,
πίπτουσα ἐπὶ ἀνοικτοῦ μετώπου θὰ ἔπρεπεν ἵσως μὲ γαλα-
νούς δρφαλμούς, ἐρυθρᾶς παρειάς καὶ μικρὰν ρῆνα, ἥτις συν-
ήδητος δίδει τολμηρόν τι ὑφος εἰς τὴν μορφὴν καὶ ἀναδει-
κνύει τὴν ὥραιότητα τῶν ἔανθων μᾶλλον ἥ τῶν μελαγχροι-
νῶν. Ἀλλ’ οὐδὲν ἐκ τῶν ὀμαλῶν τούτων τύπων τῆς ὥραιό-
τητος. Ὑπὸ ἔανθρας βλεφαρίδας ἐλαμπον ἡπίως μαῦροι
δρφαλμοὶ ὡς τὸ ήμερον τῆς σελήνης φῶς διπισθεν ἐλαφρῶν
νεφῶν, καὶ οἱ δρφαλμοὶ οὗτοι δὲν ἔξεπιμπον πῦρ, οὕτε ζωη-
ροὶ ἥσαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἔξεπληττον διὰ τῆς ρεμβάδους με-
λαγχολίας των· τοῦτο ἀκριβῶς ἐλάττευεν δ Φρέβεν, σπα-
νίως συντυχών εἰς ὥραιον πρόσωπον τὴν τοιαύτην τῶν δρφαλ-
μῶν ἰδιότητα. Ἐλληνικὴν εἶχε τὴν ρῆνα, ὥχρας δ’ ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον τὰς παρειάς, ἐφ’ ὃν σκιά τις μόνον ἐρυθρότητος
ἥτον διακεχυμένη. Ἀλλ’ ἀντὶ τῶν παρειῶν ἥνθουν ἐπὶ τοῦ
προςώπου της τὰ ρόδα τῶν χειλέων.

„Καὶ ἐκεῖνο τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της!“ ἔξηκο-
λούθησεν δὲ Φρέβεν διαρκῶς ἀναπολῶν τὴν μορφὴν τῆς
ώραιας γυναικός. „Τόσον ἀβρόν, τόσον ὑψηλόν! Νομίζεις
ὅτι ξθελεις νὰ πετάξῃ, όταν διέτρεχε τὸ ἐστιατόριον. Νὰ
πετάξῃ! Ωςὰν τάχα νὰ μὴ εἶδα πόσον βαρέως ὑποφέρει.
Τὰ χεῖλη τῆς συνέθλιβον λόγους σπαρακτικῆς πικρίας, καὶ
οἱ ὥραιοι ὀφθαλμοὶ τῆς πάντοτε περιέμενον τὴν στιγμὴν
τῆς ἀπομονώσεως, δια νὰ ἀναλυθῶσιν εἰς δάκρυα! Καλέ,
εἶνε ἀδύνατον!“ εἶπε κατὰ νοῦν μετ' ὀλίγον. „Εἶνε ἀδύνα-
τον νὰ ὑπανδρεύθῃ αὐτὴ ἡ γυναικαὶ ἔξ ἔρωτος! Ο κόσμος,
ὅτις ιρύπτεται ὅπισθεν τῶν βλεμμάτων αὐτῆς τῆς γυναι-
κός, εἶνε πάρα πολὺ μεγάλος διὰ τὸ κεφάλι τοῦ Φάλδνερ,
καὶ ή καρδία πάλιν τῆς γυναικός του εἶνε παρὰ πολὺ ἀβρά-
διὰ τὴν ἀγρίαν καταπίεσιν ἐκείνου τοῦ τυράννου. Κρῦμα
τὴν ταλαιπωρη!“

Ταῦτα συλλογιζόμενος προύχωρήσε πρός τινα ἵματοθήκην, ὅπου οἱ ὑπηρέται κατέθεσαν τὴν ὁδοιπορικὴν ἀποσκευήν του. Ἡνοίξεν αὐτὴν καὶ τὸ πρῶτον βλέμμα του ἔπεισεν ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ ἀναίδρου καὶ ἡρυθρίασε. „Σ’ ἐλημονῆσα λοιπὸν ἀπόφε;“ ἐφώνησεν ἔρωτηματικῶς. „Ἀλλη τις εἰκὼν ἥθελησεν ἄρα γε νὰ διοιλυσθήσῃ εἰς τὴν καρδίαν μου; Καὶ δὲν συνέλαβον τὸν ἀειτόν μου ἐπ’ αὐτὸφώρω πιεπόμενον διὰ τὴν σύζυγον τοῦ φίλου μου, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δέν με πρέπει, καὶ τὸ ὅποιον ἀλλως τε δὲν ὠφελεῖ διόλου τὸ ταλαιπωρον ἐκεῖνο πλάσμα;“ Ἐξετύλιξε τὴν εἰκόνα τῆς ἀγνώστου ἔρωμένης του καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὡς ἐμβρόνητος. Ἰδέα τις, ὡς ἐν ὀνείρῳ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συγκεχυμένη, ἀλλ’ ὑπνώτητουσα, ἐπῆλθεν ἥδη αἴρηνταις ζωηρὰ εἰς τὸν νοῦν του καὶ εἵρισκεν, διτι ἡ Κυρία Φάλανερ εἶχε ἐκπληκτικὴν ὅμοιότητα μὲ αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Μεθ’ ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς κόμης, τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ μετώπου ἐνόμιζεν ἀπαράλλακτον τὴν ρῆνα, τὸ στόμα, καὶ μάλιστα τὴν στάσιν τοῦ κομψοῦ λαμπροῦ.

„Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐκείνη! Δέν μοι ἐφάνη κατ' ἀρχὰς
αὐτὴ ἡ φωνὴ ὡςάν γνωστή; Εἶνε ποτε δυνατόν, ἡ σύζυγος
τοῦ φίλου μου νὰ ἔηνε ἐκείνη ἡ κόρη, τὴν ὅποιαν ἀπαξί μό-
νον εἶδον καὶ ὀλίγον μόνον εἶδον; καὶ ὅμως αἰώνιως τὴν
ἡγάπησα ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς καὶ πάντοτε μάτην τὴν
ἀναζητῶ; Καὶ τὸ ἀνάστημα αὐτὸ . . . βέβαια καὶ ἐκείνη²
ἥτο ὑψηλὴ καὶ ὅταν τὴν ἐβοήθησα μίαν φοράν νὰ βάλῃ
τὸν μακρὸν ἐπενδύτην της, ὅταν κατόπιν ἥθελησε ἐπικλι-
νουσα νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ στήθους μου, τότε εἶχον παρα-
τηρήση ὅτι ἥτο τόσον λεπτοκαμῷμένη. Πώς νὰ ἐξηγήσω
τὴν συχνὴν τῶν βλεμμάτων μας συνάντησιν, ὅταν μάλιστα
τὰ ἰδιαῖς της προσηλοῦντο ἐπ' ἐμοῦ ὡςεὶ ἀναζητοῦντα ἵχνη
προτέρας γνωριμίας; Λέγεις, νὰ μὲ ἀνεγγώρισε καὶ αὐτή;
Αλλὰ . . . τί τρελός ποὺ εἶμαι! 'չάν νὰ ἥτο ποτε δυνα-

τὸν αὐτὸς δ Φάλδνερ, αὐτὸς δ καχύποπτος ἄνθρωπος, μὲ
ἐκείνας τὰς αὐστηρὰς ἀρχὰς του περὶ εὐγενείας καὶ τίτλων
καὶ τὴν ἀκηλίδωτον ὑπόληψιν του νὰ νυμφευθῇ μὲ μίαν
· · · · · ἀγνώστου καταγωγῆς ἐπαίτιδαι!"

Προσέβλεπε συνεχῶς ἀνερευνῶν τοὺς χαρακτῆρας τῆς εἰ-
κόνος καὶ μετέπιπτεν ἐναλλάξ ἀπὸ βεβαιότητος εἰς ἀμφιβο-
λίαν. Ἡπιάτο τὴν ἀδυνατίαν τοῦ μνημονικοῦ του, εἰς τὸ ὅποῖον
δὲν ἡδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ. Τάχα καὶ ὡς πρὸς τὴν εἰκόνα
ταύτην δὲν συνέβη τὸ ἵδιον καὶ δὲν κατήντησεν ἐπὶ τέλους
ν' ἀφομοιώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του πρὸς αὐτὴν τὴν μορφήν,
τὴν ὅποιαν ἔκαμε κατὰ νοῦν καδ' ὅλα ὅμοιαν πρὸς τὴν
ἀγνώστον ἐρωμένην του; Καὶ τώρα, δὲ τετυχεῖ νὰ ἴδῃ
ἄλλην, νέαν πάλιν καταπληκτικὴν πρὸς ἐκείνην ὅμοιότητα,
δὲν εὐρίσκετο ἐν μέσῳ λαβυρίνθου ἀμφιβολιῶν καὶ εἰκασιῶν;
— "Ἐφριψε κατὰ μέρος τὴν εἰκόνα καὶ ἔκρυψε τὴν πυρέσσου-
σαν κεφαλήν του ἐντὸς τῶν προκεφαλαίων τῆς κλίνης. Ἐπε-
θύμησε παρείποτε νὰ τὸν πάρη βαθὺς ὅπνος, διὰ ν' ἀπαλ-
λαχθῇ τῶν ἰδεῶν τούτων καὶ νὰ παραστῇ ἀπαξ κατ' ὅναρ
ζωηροτέρα ν' ἀληθινὴ τῆς ἐρωμένης του εἰκόνων.

XII.

"Οτε τὴν πρωῖν τῆς ἐπαύριον εἰςῆλθεν δ Φρέβεν εἰς
τὸν αἴθουσαν, διόπου ἐπρόκειτο νὰ προγευματίσῃ, εἶχεν ἥδη
πρὸ πολλοῦ δ ἀκούραστος φίλος του ἐξέλθει ἐφιππος πρὸς
ἐπιμεράρχην ἐπιχωματώσεως τινος κατὰ τὰ σύνορα τῶν ἀγρῶν
του. Ο ἀνακοινώσας αὐτῷ ταῦτα ὑπηρέτης προέδην μὲ
σοβαρὸν ὅφος, διὰ δ κύριος του μόλις θὰ ἐπέστρεψε κατὰ
τὴν μεσημβρίαν, διόπιτεν εἶχε νὰ ἐξετάσῃ πολλὰ πράγματα,
δηλ. ἔνα νέον ἀτμόρυπλον, κατὰ νέα διαιρείσματα καὶ τὴν
ξύλευσιν τοῦ δάσους, ἀλλην τινὰ δενδροστοιχίαν καὶ πολλὰ
ἄκομη. „Καὶ ν' Κυρία;“ ἥρωτησεν δ φιλοξενούμενος.

— „Πρὸ μιᾶς ἥδη ὥρας ἥτον εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ
κόψῃ φάσούλια καὶ ἀμέσως τώρα θὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τὸ πρό-
γευμα.“

Ο Φρέβεν περιήρχετο βραδέως τὸ δωμάτιον καὶ ἥρχισε
ἐπισκοπῶν κατὰ νοῦν τὰς σκέψεις τῆς προηγηθείσης νυκτός.
Πόσον διάφοροι παρίστανται αἱ νοεραὶ εἰκόνες εἰς τὸ φῶς
τῆς ἥμέρας παρ' ὅτι φαίνονται διὰ μέσου τῶν νυκτεριῶν
ἀτμίδων. Τοῦτ' αὐτὸς συνέβη καὶ μὲ τὰς συγκεχυμένας ἰδεάς
του Φρέβεν, αἵτινες χθὲς ἔτι ἐταλαντεύοντο ἐν τῷ πνεύματι
του· ἐγέλα δ ἵδιος διὰ τὸν ἑαυτόν του, διὰ τὰς ἀμφιβολίας
του ἐκείνας, αἱ ὅποιαι ἐξῆψαν τὴν ζωγράφην φαντασίαν του.
„Ο φίλος μου“ ἔλεγε καδ' ἑαυτόν, „εἶναι ἐπὶ τέλους ἔνας
καλὸς ἄνθρωπος· βέβαια δὲν τὸν λείπουν κατὶ ἰδιώματα,
καποιαὶ ἀγροικία, ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἐξωτερικὰ πράγματα, καὶ
ὅποιος τὸν συναναστραφῆ πολὺν καιρὸν, συνειθίζει βαθμηδόν
καὶ ἐπὶ τέλους συμμορφόνεται. Ως πρὸς τὴν γυναικά του
· · · · · δὲν πρέπει, ἀδελφέ, νὰ βιάζουμαι ἔτσι εἰς τὰς κρί-
σεις μου! Τάχα δὲν ἔτυχε τοσάκις νὰ ἐκλάβω ὅλως δια-
φόρους διαθέσεις ὡς θλῖψιν, βαθεῖαν τῆς ψυχῆς ὀδύνην, αὐ-
ταπαρηθῆσαν, καὶ ταῦτα εἰς πρόσωπα γυναικῶν, τὰς ὅποιας
ἔξ ὅλοκλήρου παρεγνώρισα καὶ ὡς τυφλὸς ἔκρινα καὶ οὐχὶ
σπανίως ἐδοκίμασα τρυφερῶς νὰ παρηγορήσω καὶ νὰ ἐνθαρ-
ρύνω, ἐνῷ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνύπαρκτα πράγματα ἥσαν ἀποκυή-
ματα τῆς φαντασίας μου καὶ σταν προεκτικώτερον ἐξήτασα
ἐκείνα τὰ πρόσωπα, εὔρον ὅτι ἀνῆκον εἰς προετυχωτάτας γυ-
ναικας, αἱ ὅποιαι μὲ τοὺς ὀνειροπόλους ἐκείνους ὀφθαλμούς
των, ἐν οἷς ἔγω ἀνεκάλυπτον ἀφατον μεγαλογχολίαν, οὐδὲν
ἄλλο ἐπρεπτον, εἰμην προεήλουν αὐτοὺς περίφοβοι εἰς τὸ
πλέξιμον τοῦ ἀνὰ χειρας περιποδίου των, καὶ καδ' ἥν στιγ-

μὴν ἔγω ἐφανταζόμην σύννεφα λύπης, ἐπὶ τοῦ μετώπου των
στοιβαζόμενα, ἐκεῖναι ἐσυλλογίζοντο βέβαια τί θὰ μαγειρεύ-
σοῦν το βράδυ. "Ἐξηκολούθει διαλογίζομενος τοιαύτα μό-
νον καὶ μόνον διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἑαυτόν του δι' εἰρω-
νείας, διὰ νὰ τινίξῃ ἐκεῖνο τὸ τρυφερὸν τῆς χθὲς αἰσθημα
καὶ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἀπήχησην τῶν πρώτων ἐντυπώσεων
του, αἱ ὅποιαι σήμερον τῷ ἐφαίνοντο λίαν ὑπερβολικαί.
Εἰς τοιαύτας βεβυθισμένος σκέψεις, προδρόμησε πρὸς τὸν
καθρέπτην καὶ ἀνέγνωσε τροχάδην τὸ ἐπ' αὐτοῦ προεγραμ-
μένα ἐπισκεπτήρια. Αἴφνης παρετήρησεν ἐν, ἐφ' οὗ ἥτο
ώραία κεντημένα τὰ γράμματα „Βαρώνος Φάλδνερ καὶ ἡ
μηστὴ αὐτοῦ Ἰωσηφίνα Τ“

„Ιωσηφίνα Τ;“ ὡς διὰ φωτὸς ἀστραπῆς διεῖδεν
δ Φρέβεν ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ θνόματι τὴν δυσδιάκριτον
ὅμοιότητα, τὴν εἰχεν εὑρει μεταξύ τῆς γυναικός του
καὶ τῆς προεφιλοῦ αὐτοῦ εἰκόνος. „Εἴνε Ἰσως ἡ θυγάτηρ
ἐκείνης τῆς Λαύρας, τὴν ὅποιαν ἥγαπησε ποτε δικαίος
μου φίλος Δὸν Πέτρος; Πόσον θὰ χαρῇ, ἀν πράγματι εἶνε
τοῦτο, ἀν ἔγω τῷ διεβίβαζον τοιαύτην περὶ τῆς ἐξαφανι-
σθείσης τῆς γυναικός εἰδήσων. Δὲν εύρισκεν δ Δὸν Πέτρος
καταπληκτικήν, ὡς ἔλεγεν, ὅμοιότητα ἐν τῇ εἰκόνῃ
ἐκείνῃ πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του; Μήπως δὲν ἥμπορει τάχα
ἥ κόρη νὰ ὅμοιάζῃ μὲ την μητέρα της;“

Ἐκρύψεν εὐθὺς τὸ ἐπισκεπτήριον ἐκεῖνο, ἀμα ἥκουσε ν'
ἀνοιγὴν ἡ θύρα. Ἐστρέψε τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ
εἶδεν εἰςερχομένην ἐλαφρῶς την Ἰωσηφίναν. Η κομψὴ πρω-
τὴν ἐσμήνης, τίτις περιέβαλε τὸ ραδινὸν της ἀνάστημα, καὶ ἡ
ώραία τῆς ἥμέρας δψις καθίστα τὴν Ἰωσηφίναν χαριεστέραν
ἥ κατὰ τὴν νύκτα τῆς προτεραίας. Οὕτως ἀντελήθη τὸ
πρᾶγμα δ Φρέβεν τούλαχιστον. Ἀτημέλητοι ἐκυμάτιζον οι
βόστρυχες ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἡ πρωΐνη δρόσος ἐπέ-
χυσε φυσικήν τινα ἐπὶ τῶν παρειῶν της ἐρυθρότητα· ἐμει-
δίασε φιλοφρόνως χαιρετίζουσα τὸν Φρέβεν, αὐτὸς ὅμως εὐ-
θὺς πάλιν ἐχάμη εἰς τὰς χθεσινὰς σκέψεις, δταν παρετήρη-
σεν, δτι οι ὀφθαλμοί της ἥσαν μελαγχολικοί καὶ κλαμμένοι.

XIII.

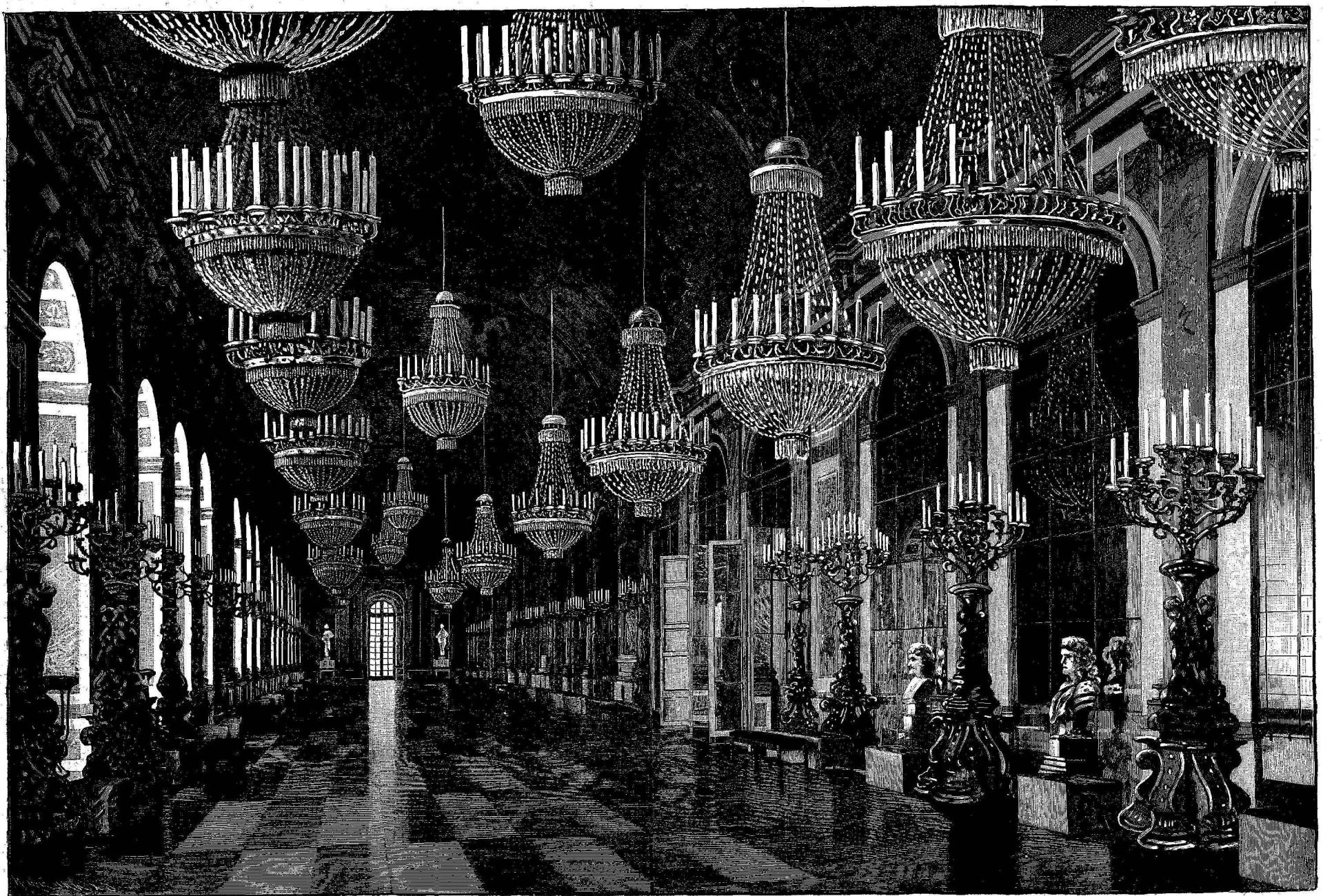
Η κυρία Φάλδνερ προεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθήσῃ πλη-
σίον της διὰ νὰ προγευματίσουν. Διηγήθη πρὸς αὐτόν, δτι
δ Φάλδνερ μὲ τὰ χαράγματα εἶχεν ἐξέλθει ἐφιππος καὶ τὴν
παρήγγειλε νὰ ζητήσῃ ἐκ μέρους του συγγνώμην παρὰ τοῦ
Φρέβεν· περιέγραψε κατόπιν τας παντοίας τοῦ συζύγου της
ἀσχολίας, τὰς ὅποιας ἐπρόκειτο σήμερον νὰ διεξαγάγῃ μέ-
νων ἐν τοῖς ἀγροῖς μέχρι τῆς μεσημβρίας. „Διάγει βίον
πλήρη φροντίδων καὶ μόχων“, εἶπεν ἐν τέλει, „ἀλλα νομίζω,
δτι ἡ διαρκής αὐτη ἐγασχόλησις ἀπέβη δι' αὐτὸν ἀνάργη.“

— „Καὶ μόνον κατ' αὐτὰς τὰς ἥμέρας εἶνε οὕτω ἀπη-
σχολημένος; θὰ γίνεται η ὥρα τοῦ ἔτους“, ἥρωτησεν δ Φρέβεν.

— „Διόλου μάλιστα· τὰ πράγματα ἀκολουθοῦσι τὸν
συνήθη ροῦν· αὐτὸς εἶνε πάντοτε ἔτση, ἀφ' ὅτου τούλαχι-
στον τὸν ἐγνώρισα. Εἴνε ἀκούραστος εἰς τὰς ἐργασίας του.
Κατὰ τὴν ἀνοιξίαν μάλιστα καὶ τὸ θέρος αὐτοῦ τοῦ ἔτους
ούδεμίαν ἥμέραν ἔμεινε μακράν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἀσχο-
λιῶν του.“

— „Τότε πρέπει νὰ ὑποφέρητε πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν μο-
ναξίαν, Κυρία· ἔτση ὀλομόναχη εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐδῶ, καὶ δ
Φάλδνερ καδ' ὅλην τὴν ἥμέραν μακράν.

— „Μοναξίαν, εἶπατε;“ ὑπέλαβεν ἐκείνη μὲ ὑποτρέ-
μουσαν φωνὴν ἐνῷ ἐπέκλινε πλαγίως διὰ νὰ στηριχθῇ εἰς

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ.

μικράν παρακειμένην τράπεζαν· ὁ Φρέβεν ἔβλεπεν διὰ τοῦ ἀπέναντι κατόπτρου πᾶς συνεσπῶντο ἥδη ἐξ ὀδύνης τὰ χεῖλη τῆς· „Μοναξία; Ὁχι!“ προεμήκεν αὐτῇ · „Ἡ ἀνάμνησις ἀντικαθιστᾷ τὴν παρουσίαν τῶν προσώπων· καὶ ἔπειτα νομίζετε, ὅτι μία οἰκουμένη δὲν ἔχει πολλὰ νὰ κάμῃ καὶ νὰ φροντίσῃ εἰς τόσον μεγάλον οἶκον; Ἐδῶ δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἐρημίαν ἢ . . . τοῦλάχιστον δὲν πρέπει νὰ τὴν αἰσθάνεται.“

Τοιαῦτα ἀκούων ὁ Φρέβεν δὲν ἔδυξεκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἀπομόνωσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἐπεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἀγροίκου φίλου του. Διεῖδεν ἄλλως τε εἰς τοὺς λόγους τῆς ἄλλο πι, ὅπερ ἀντέβαινεν εἰς τὴν προεπεικομένην Ἰλαρότητα τῆς φιλόφρονος γυναικός.

— „Καὶ ὅμως“, εἶπεν ὁ Φρέβεν, διὰ νὰ δώσῃ ἄλλην τινὰ διεύθυνσιν εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς λόγους του, „καὶ ὅμως φαίνεται πράγματι, ὅτι αἱ γυναικες ἐπλάσθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπίτηδες τοιαῦται, διὰ νὰ ζῶσιν ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ ἀφανείᾳ· τοῦλάχιστον ἴστορικῶς ἀληθεύει, ὅτι παρὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις, οἵτινες ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι τοὺς ἔξυχατέρους ἀνδρας, αἱ γυναικες ἥσαν περιωρισμέναι ἐν ἰδιαιτέρῳ πάντοτε τοῦ οἴκου διαμερίσματι· τοῦτο εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἴστοριας· ὁ μεσαιωνικὸς τῶν Γερμανῶν βίος πιστοποιεῖ ἐπίσης τὸ πρᾶγμα.“

— „Δὲν ἥλπιζα ποτέ, κύριε Φρέβεν, ὅτι θὰ ἐπεκαλεῖσθε τοιαῦτα παραδείγματα“, εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα προσηλοῦσσα καὶ πάλιν τοὺς ὄφθαλμούς της εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του· „Πιστεύσατέ μοι, πᾶσα κόρη, ἐλευθέρα ἡ ὑπανδρος, ἀνεξαρτήτως ἀγωγῆς καὶ νοημοσύνης, πάραυτα καταλαμβάνει ἀν δ κύριος, τὸν ὄποιον κατὰ πρώτην φοράν βλέπει καὶ συναναστρέψεται, ἔγκης πολὺν καιρὸν μεταξὺ γυναικῶν, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διόλου τὰ κατὰ τὸν ἀνδρα τοῦτον. Καὶ ἀνάντιρρήτως ἐν ταῖς μετὰ γυναικῶν συναναστροφαῖς ὑπάρχει τι ἐξόχως παιδαγωγικόν, ἡ ἀπὸ μέρους τῶν ἀνδρῶν δηλ. προθυμία, φιλοτιμουμένων μετὰ πάσης λεπτότητος καὶ ἀβρότητος νὰ διεξάγωσι πᾶν εἶδος ὅμιλιας καὶ νὰ ἐκλέγωσιν ὡς θέματα πᾶν τὸ ἀρέσκον καὶ ἐνδιαφέρον ὅμιλος. Καὶ εἰς τοῦτο βεβαίως ἔγκειται ίκανὸν μέρος τῆς μορφώσεως, ἡτις θεωρεῖται ἀπαραίτητος διὰ κάθε ἀνδρα. Δὲν θὰ ἀρνηθῆτε δὲ καὶ Ὑμεῖς, ὅτι προφανῶς μέρος της Ὑμετέρας ἀγωγῆς χρεωστεῖτε εἰς τὸ ἔμδον φῦλον.“

— „Διόλου δὲν θέλω νὰ ἀρνηθῶ, ὅτι αἱ γυναικες ἀν μὴ εἰς τὰ φρονήματά μου, ἀφεύκτως ὅμως ἐπέδρασαν εἰς τὸν τρόπον, καὶ ὃν συνήθως ἐκφράζω αὐτά. Αὐτὸς ἄλλως τε ὁ κάτα τὰ τελευταῖα ἔτη βίος μου ἐν μέσω τοῦ κοινωνικοῦ κόσμου μ' ἐπέβαλλε τὴν μεταξὺ γυναικῶν συναναστροφήν, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰς τοὺς κύλους τούτους ἐδόθη μοι πολλάκις ἀφορμὴ νὰ σκεφθῶ καὶ ἐπὶ τέλους νὰ πεισθῶ, ὅτι ὀλίγον αἱ γυναικες, ἡ διὰ νὰ ἐκφρασθῶ ἀλλέως, ὀλίγαι γυναικες πρέπουσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην συναναστροφήν.“

— „Καὶ διατέ;“

— „Θὰ τολμήσω νὰ Σᾶς τὸ εἶπω, μολονότι φοβοῦμαι μήπως Σᾶς κακοφανῇ. Κάλλιστον δηλ. καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς ἐποχῆς μας σημεῖον εἶναι ὅτι ἡ ἀνωτέρα τάξις κατενόησεν ἥδη, ὅτι πᾶσα ἐν συναναστροφαῖς παιδιὰ ἔχει κυρίως ἀφορμὴν τὴν ἔλλειψιν πάσης ἀλλῆς πρὸς ψυχαγωγίαν ίκανότητος τῶν συνεργόμενων καὶ εἶναι κυρίως φεύδεστατον πρόσχημα τῶν ἀδεξιωτάτων πνευμάτων. Ἀπεκλείσθησαν ἐπομένως τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν συναναστροφῶν τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὰ παρόμοια, ἡ πρὸς ἀπλῆν τῆς παλαιᾶς συνήθειας ἀνάμνησιν ἀφέμησαν εἰς τὸν συντηρητικὸν τῶν ἥλικιω-

μένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κύκλον, μὴ ἀρεσκομένων συνήθως, ίσως δὲ καὶ δικαίως, εἰς ἐπιτετηδευμένας συνδιαλέξεις. Πανταχοῦ τοῦλάχιστον σήμερον θεωρεῖται ἡ συμμετοχὴ τῶν νέων εἰς τοιούτου εἰδούς ἐν συναναστροφαῖς παιγνίδια ὡς εὐεξήγητος ὑπεκφυγὴ συνομιλιῶν, ἐν αἷς οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν ὡς ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀθλιότητός των. Καθιερώθησαν δὲ αἱ πνευματώδεις συνδιαλέξεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων, καὶ κατ' ἐμήν γνώμην ἐξετροχιάσθη οὕτω τὸ γυναικεῖον ἀπὸ τῆς συνήθους ὄδοις.“

— „Ἄλλα εἰσθε πάρα πολὺ αὐστηρός· τί ηθέλετε λοιπὸν νὰ κάμουν;“

— „Ἀφῆστέ με νὰ τελειώσω τὴν ὅμιλιαν μου“, ἔξηκολούθησε λέγων μετὰ ζωηρότητος ὁ Φρέβεν· „πρέπει νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν τὸν τρόπον τῆς καθ' ὅμιλας κοινωνικῆς διαίτης, καὶ ὃν ἐκάστη οἰκογένεια καθ' ὧρισμένας τῆς ἐβδομάδος ὅμιρας προεκαλεῖ ἄλλας, καὶ τοιουτοτρόπως ἐναλλάξ συνέρχονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ το σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν τὰ αὐτὰ πράσωπα. Ἔν ταῖς συναναστροφαῖς ταύταις κατηργήθη βαθμηδὸν καὶ δι χορός, μετατεθεὶς εἰς ἄλλας αἰθουσας, ὅπου τὸ πρᾶγμα δὶς η τρὶς τοῦ ἔτους γίνεται πανηγυρικώτερον. Ἀρχίζει λοιπὸν ἐνωρίτατα ἡ συνδιαλέξις. Δὲν θὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνδρες πεπαίδευμένοι καὶ κοινωνικῶς ἐπίστης μορφωμένοι, οἵτινες ἐν μὲν ταῖς μετ' ἀνδρῶν συντυχίαις εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀφωνοί καὶ ἀνιαροί, μετὰ γυναικῶν ὅμιλων ἀσυνήθως εὐφυολόγοι καὶ ὅμιλητικώτατοι καὶ ἐν χαριτολογίαις ἀπλουστάταις ἀποκαλύπτουσι διαυμαστὸν ὄντως πλούτον ἐγκυκλοπαιδικῶν καὶ χρησιμωτάτων γνώσεων. Δὲν εἶνε ἀπλῆ ματαιότης ἡ καθιστώσα τοὺς κυρίους τούτους διαπρεπεῖς καὶ εὐγλώττους, ἀλλὰ τὸ λεπτὸν ἔκεινο τῶν εὗ ἡγμένων τούτων ἀνθρώπων αἰσθηματα, καὶ δι νομίζουσιν ὅτι τὰ τε φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα προεόντα τοῦ πνεύματός των ἀρμόζουσι μᾶλλον χάριν τῶν γυναικῶν ἡ ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν χρησιμοποιούμενα, διότι οὗτοι ἀρέσκονται κυρίως εἰς τὴν συστηματικὴν παίδευσιν καὶ ἔχουσιν ἐπομένως μείζονας ἀπαιτήσεις.“

— „Μάλιστα· ἔχετε δίκαιον· ὑπάρχουσι τῷ δύντι τοιούτοις ἄνδρες. Άλλα, Σᾶς παρακαλῶ, ἔξακολουθήσατε.“

— „Διὰ τῶν τοιούτων δὲ συνήθως ἀνδρῶν ἡ συνομιλία μορφοῦται καὶ τρόπον τινὰ χρωματίζεται· αἱ πνευματώδεις πάντοτε καὶ διαρκῶς ἀνιούσης ζωηρότητος συνδιαλέξειν τινα, ὡς τοῦτο συμβαίνει δταν εἰς καὶ μόνον ἀνήρ ὡς διαιτητής τρόπον τινὰ παραμένει μεταξὺ αὐτῶν. Ἔνδη δὲ διὰ τῶν τοιούτων ἀντιπροσώπων τοῦ φύλου μου ὑποβάλλεται εἰς συζήτησιν καὶ ἔξετάζεται πᾶν ἐνδιαφέρον ζήτημα αἱ ἀτυχεῖς γυναικες ἐντείνουσιν ὅλας αὐτῶν τὰς πνευματικὰς δυνάμεις καὶ παρὰ πᾶσαν τῆς φύσεως ἀντίστασιν φιλοτιμουμένται καὶ πᾶσαν καταβάλλουσι προεπάθειαν οὐ μόνον διὰ νὰ παρακαλουμένησι ἔκαστον ζήτημα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀρθρώσωσι μίαν τοῦλάχιστον εὐφυά λέξιν καὶ εἰ δυνατὸν ἀκρω διακτύλω νὰ φύσωσι τὸ μδωρ τοῦ διαλεκτικοῦ ρεύματος, ὅπου ὅλοσωμοι λούονται οἱ ἄνδρες. Καὶ ἔξαντλούνται αἱ ταλαίπωροι ταχύτατα. Διότι φαντασθῆτε ὅποια βάσανος καὶ ὅποια δυσκολία εἶναι ἐπὶ τέλους νὰ γίνει τις εὐφυέστατος καθ' ἐκάστην ἐσπέραν.“

— „Άλλα νομίζω ὅτι παριστάνετε λίαν ὑπερβολικὰ τὰ πράγματα.“

— „Διόλου μάλιστα· λέγω μόνον ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶδον καὶ ὅσα συνέβησαν παρόντος ἔμδον. Άλλα τὸ δεινότερον πάντων εἶναι δτι ἀφ' ἡς ἐποχῆς καθιερώθησαν αἱ τοιαῦται

συνδιαλέξεις δλως διαφόρως ἀνατρέφονται καὶ αἱ θυγατέρες ἡμῶν ἢ πρότερον. Τί δὲν ἔχουν νὰ μάθουν τὰ ταλαίπωρα πλάσματα ἀπὸ τοῦ δεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου τῆς ἡλικίας των ἔτους! Πιστορίαν, Γεωγραφίαν, Φυσικὴν, Χημείαν, Ἰχνογραφίαν, φωνητικὴν καὶ ὄργανικὴν μουσικήν, χορὸν καὶ πᾶν εἶδος μαθήσεως καὶ φιλολογίας. "Ολα αὐτὰ τὰ πράγματα μανθάνουσιν οἱ ἄνδρες μετὰ τὸ δέκατον ὅγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας των συνήθως, ἢ δὲ ὥριμότης εἰκοσαετοῦς νέου εἶναι βέβαια ἐπαρκῆς ἐγγύησις τῆς πρὸς πᾶσαν μάθησιν ἴκανότητός του. Ἀλλως τε διδάσκεται ταῦτα ὁ νέος βαθμόδον, καὶ ἐπομένως ἀκριβέστερον πολλάκις δὲ καὶ δι' ἵδιαιτερας δλως μελέτης καθίσταται αὐτοδιδακτος καὶ συνεπῶς γνωρίζει νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς κεκτημένας γνώσεις του κάλλιον καὶ μόλις κατόπιν εἰκοσιπενταετῆς εἰςάγεται εἰς τὰς τοιαύτας συναναστροφάς. Ἀλλὰ τότε πλέον ἔχει στερράν ἐπὶ τὴν ἴδιαν παίδευσιν πεποίθησιν, ἀν μάλιστα προφύσῃ ἐν τῷ μεταξὺ ν' ἀποκτήσῃ βιωτικὴν τινὰ πεῖραν καὶ ἐπιτηδειότητα. Τί συμβαίνει ὅμως ᾧς πρὸς τὰς γυναικας; Τί θὰ γείνη τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο κοράσιον, τοῦ ὅποιου ἡ κεφαλὴ παρεγεμίσθη τόσον ἐνωρίς μὲ τόσας καὶ τόσον ποικίλας γνώσεις, μὲ ὅποιαν ἔκπληκτον ἔκστασιν θὰ ἔρῃ τὰ περὶ αὐτό, ὅταν ἀποτόμως εἰςαχθῇ εἰς τοὺς τοιούτους τῆς συναναστροφῆς κύκλους; Ἄν καὶ προτιμῷ αὐτὸ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ μελετητηρίου του, ἐν τούτοις σύρεται ἀνηλεῶς εἰς τὰς ἐφεσερέδας, καὶ ἐκεῖ ὀφείλει νὰ διαπρέψῃ, νὰ φλυαρήσῃ καὶ νὰ ἐπιδειξῃ τὴν νωποτήτην σοφίαν ἴου. Καὶ ὅμως ἡ ἐξάντλησις τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ ἐπέρχεται ταχυτάτῃ. Βλέπω ὅτι μειδιάτε! Ἀκούσατε ὅμως τὴν ἀλήθειαν. Θὰ παραδεχθῆτε βεβαίως, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἔχει ἡ κόρη νὰ φροντίσῃ τὰ τῆς τοιαύτης ἐπισκέψεως, οὐδεμίαν εὑρίσκει ἀνεσιν καὶ εὐκαιρίαν, ὅπως ἀσχοληθῇ εἰς αὔξησιν τῶν κεκτημένων ἐν τοῖς ἔκπαιδευτηρίοις στοιχείων ποικίλης μαθήσεως: αἱ ἀπαιτήσεις ὅμως τῶν μεθ' ὧν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν συγχρωτίζεται κατ' οὐδὲν ἐλαττοῦνται. Εἴναι ἀπαραίτητον νὰ

δύμιλῇ καὶ νὰ ἀποφαίνεται μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ οἱ μᾶλλον ἥλικιαμένοι ἐλευθεροστομίας καὶ πριτικῆς δεινότητος ὑπὲρ παντοίων φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θεμάτων, διὰ νὰ μὴν ἀναφέρω τὴν ἐν Ἀνατολῇ ἐπικρατοῦσαν μανίαν τῆς περὶ πολιτικῶν συζητήσεως. Τὸν ὀλίγιστον λοιπὸν κατέρν τῆς δαπανᾷ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ συλλογὴν ἀκαταλήπτων αὐτῆς ἐκφράσεων ἐκ τοῦ τυχόντος ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος, ἀπὸ τούτων μεταβαίνει εἰς τὴν ἀβασάνιστον μελέτην ἐφημερίδων καὶ ἄλλων περιοδικῶν ἀναγνωσμάτων διὰ νὰ μορφώσῃ ἰδέαν τινὰ περὶ οἰουδίρποτες ἀντικειμένου, ἐνίστε δὲ καὶ περὶ τοῦ νεωστὶ ἐκδεδομένου βιβλίου, καὶ τοιουτορόπως ἐκάστη ἑσπέρα εἴναι ἐν εἶδος ἐξετάσεων προφορικῶν, ἀληθινῆς σχολικῆς δοκιμασίας, καθ' ἣν ὀφείλει νὰ ἀπαγγείλῃ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἐπιτηδειότητος ὅτι ἔμαθε, καὶ πολλάκις ὅτι δὲν ἔμαθε. Εἴναι ἀληθέστατον, κυρίᾳ μου, ὅτι πᾶς ἀληθῶς μεμορφωμένος καὶ πεπαιδευμένος ἀνθρωπος βδελύσσεται τὴν τοιαύτην φλυαρίαν καὶ ἡμιμάθειαν, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν θὰ θεωρήσῃ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν ἀπλῶς γελοίαν, βαθμηδὸν ὅμως θὰ κατανοήσῃ τὸν κίνδυνον, ὃν ὑποκρύπτει ἡ ἐπιπολαιότης τῶν κοινωνικῶν γῆθῶν. Θὰ καταρασθῇ αὐτὴν τὴν τάσιν πρὸς ἀνωτέραν καὶ κακῶς ἐννοούμενην μόρφωσιν τῶν γυναικῶν, τὰς ὅποιας ἔκσύρομεν ἀπὸ τῆς φιλησύχου αὐτῶν διαίτης διὰ νὰ τὰς μεταβάλωμεν εἰς ἐρμαφρόδιτα ἐκτρώματα, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἐλθηλύνονται οἱ νέοι, ἡναγκασμένοι καὶ αὐτοὶ πᾶσαν συζήτησιν νὰ προσαρμόζωσι πρὸς τὸ εἶδος τῆς φλυαρίας, τοῦ ὄφους δῆλα δὴ τῆς τυχούσης γυναικός. Κατ' ἐμὴν τούλαχιστον γνώμην αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες πολὺ ταχέως θὰ διδάσσοι τὸν κίνδυνον τοῦ ἀτοπήματος καὶ θὰ εὐχηγήσωσι νὰ ἐπιστρέψωσιν αἱ συνάδελφοι των εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν, τὴν ἡσυχίαν ἐκείνην τοῦ παρὰ τὴν ἑστίαν βίου, ὃπου ἀληθῶς διαλάμπουσι καὶ ἔχουσι τόσας ἀφορμάς ν' ἀναπτύξωσι ἀρετάς, πολλῷ μᾶλλον ἐπιζήλους τὸ ἐφόδια τῆς συγγῆς καὶ κενοτάτης ἐν συναναστροφαῖς ἀργολογίας."

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.] (Ἐπεται συνέχεια.)

ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΤΕΚΝΟΥ ΜΟΥ.

Αὐγούστου νὺξ ἀνέφελος, ἐτὴν θάλασσα γαλήνη,
Αἴθριον τὸ στερέωμα, καὶ καταφωτισμένον,
Ἄπὸ ἀστέρια ἄπειρα, ἐτὴν γῆν μας ἡ Σελήνη
Τὸν ἀργυροῦν χιτῶνά της ἔχει ἐξαπλωμένον.

Γλυκύφθογγον εἰς τὰ κλαδιά τῶν δένδρων ἀηδόνι
Τὸ ἀσμά του τ' ἀμύρητον ἐλεύθερα ἀρχίζει.
Ἄχ! τι γλυκὺ νανούρισμα, θηρία ἡμερόνει
Κι Ἐρωτος θεῖον αἰσθημα εἰς τὴν καρδιὰ τριπίζει.

Πνοή Ζεφύρου δροσερὰ φύλλα κι' ἀνθοὺς σαλεύει
Καὶ φιλυρίζει ἡσυχα ὥδοις νὰ τὰ κοιμίσῃ,
Οὕτω τὴν κόμην τοῦ παιδιοῦ ἡ μάννα του θωπεύει
Καὶ γλυκὺν ὑπονόμον προσκαλεῖ τὰ μάτια του νὰ κλείσῃ.

Συνῆλθα τέλος κι' ἔξαλλος εὐρίσκω ἐτὴν ἀγκάλη
Χρυσόμαλλον ρόδοστεφῆ ἀγγελον μειδιῶντα,
Ἄνθος ποῦ μόνον ὑψηλὰ βλαστάνει κι' ἐκεῖ θάλλει
Καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἀγαπᾶ ᾧς τ' ἄλλα θεῖα ὄντα.

'Ἐν Ταῦγανίῳ.

Ἀκτίνες ἀργυρόπλαστοι, ἀνευ πυρὸς φεγγίται,
Τρέχουν, γλιστροῦν ἐτὴν θάλασσα τοὺς κόλπους τῆς φιλούσι,
Ἐκείνη δὲ λειπόθυμος διόλου δὲν κινεῖται,
Ἄπὸ σπασμὸν ἐνίστε τὰ στήθη τῆς σκιρτοῦσι.

Ἐκθαμβώς μείνας κι' ἔκπληκτος προσήλωσα τὸ βλέμμα
Ἐτὸν ἀστεροστόλιστον λαμπαδοφόρον θόλον
Τὰς χειράς μου ἀνέτεινα, μὲ ἐνθερμόν δὲ πνεῦμα
Ἐξύμνησα τὸν πλάστην μας δημιουργὸν τῶν ὅλων.

Μόλις τὰ χεῖλη ἔκλεισα, τὸ βλέμμα μου μου ὃθαμβώ
Λαμπρὸς ἀστὴρ ἔχάραξε πορείαν ἀσυνήθη
Ὦς ἀστραπὴ ἔξελαμψε, τὸ σέλας κορυφώθη
Ἐχάθη . . . ὅχι κρύψηκε ἐτὰ πάλλοντά μου στήθη.

Θ. Χ. Δ.